

CARTEA DE PE NOPTIERĂ

CARSTEN WUNN s-a născut în 1967, în orașul Meerbusch din landul Renania de Nord-Westfalia. A studiat asistență socială la Heidelberg. Publică proză scurtă în reviste și pe Internet. *Kniesel und ich* (*Bozo și cu mine*), apărut în 2008 la prestigioasa editură S. Fischer din Frankfurt, este romanul lui de debut.

ALEXANDRU AL. ȘAHIGHIAN, traducător și redactor al revistei *Lettre Internationale* (ediția românească), a tradus din Elias Canetti, Friedrich Nietzsche, Hans Urs von Balthasar, Gotthold Ephraim Lessing, Karl Jaspers, Siegfried Lenz, Marcel Reich-Ranicki, Herta Müller, Hermann Hesse, Adolf Muschg, Pavel Kohout, Joseph Roth.

Carsten Wunn

Bozo și cu mine

Traducere din germană și note de
ALEXANDRU AL. ȘAHIGHIAN

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Lui Kirsten

În amintirea
dragului meu prieten Guido

*Capitol în care apare
o lighioană cu blană*

A fost odată un bărbat. Tânăr, fără obligații și fără pisică. Țsta eram eu, în urmă cu șapte ani.

Tocmai îmi absolvisem studiile cu brio la Facultatea Empelde (disciplina: filozofia în Saxonia inferioară centrală în perioada Evului Mediu târziu). Disertația mea pe tema *Considerații filozofice asupra ergoterapiei cognitive în districtul Hannovera din secolul al XIV-lea* era de o actualitate fierbinte, bucurându-se de succes chiar dincolo de granițele regionale. Lumea întreagă părea să-mi stea la picioare, iar viitorul se anunța trandafiriu.

Aveam un superb apartament luminos de două camere în cartierul hanoveran Bothfeld. Acesta era domiciliul meu, aici eram fericit. Mă credeam cel mai fericit om din lume.

Poate că singurul lucru ce-mi lipsea era o parteneră potrivită de viață. Însă și această chestiune nu părea să fie decât o problemă de timp.

Dar apoi s-a întâmplat ceva ce mi-a schimbat cu totul viața.

Era în luna mai. Prin fereastra deschisă adia un aer primăvăratc călduț. Tocmai mă pregăteam

să-mi închei ziua de lucru, bând un păhărel de șampanie, când a sunat la ușă.

M-am dus să deschid. Zâmbind ușor în sinea mea, căci așteptam într-adevăr o vizită. Și anume, vizita celei mai frumoase femei din cartier, Incompetentia Becker, care, împreună cu sora ei Omnipotentia, era întruchiparea femeii de vis a tuturor locuitorilor din Bothfeld (a celor de sex bărbătesc, se-nțelege). De altfel, nu era deloc incompetentă, ci doar o chema așa. Un nume nu tocmai neobișnuit în cartierul Bothfeld. Am deschis ușa.

Persoana pe care am zărit-o categoric că nu era Incompetentia.

În fața mea se afla o lighioană.

O lighioană micuță.

O pisică cenușie, tigrată, mică de statură.

În lăbuța dreaptă ținea o cutie de tablă pe care scria: „Misiunea germană «Animale cu blană»”.

— O donație, domnul meu, dacă nu ți-e cu supărare! O mică donație pentru animale cu blană aflate la ananghie!

Și pisica a zornăit din cutia de tablă.

Eram de-a dreptul uimit: pisica vorbea.

— N-am mărunțis la mine, am răspuns consternat.

— Nici o problemă. Te-ajut eu să cauți.

Cât ai zice pește, intrase deja în apartamentul meu.

— Hmm, n-o duci deloc rău aici, ai un apartament frumușel.

Lighioana cu blană a încuviințat din cap.

— Pe mine mă cheamă Bozo, a zis și mi-a în-
tins lăbuța; dar nu i-am strâns-o.

— Carsten, am murmurat fără chef.

Bozo mi-a înmânat o scrisoare.

Scrisoarea era de la Elfi. Elfi era fostul meu mo-
tan, despre care se spunea că emigrase în Ame-
rica.

Dar scrisoarea era din Mellendorf.

„Te rog să primești această pisică în aparta-
mentul tău. Este o vară de-a mea de gradul al
doisprezecelea. Ce-i drept, e cam prostuță, dar
prietenoasă. Și nu-ți va da bătaie de cap.” Așa-mi
scrisa Elfi.

Scrisoarea era semnată: „Elfi Wunn, director
al misiunii «Animale cu blană la ananghie A. î.
n. d. c. î. m. s. v. f. î. c.» (asociație încă
neînregistrată, dar care, în mod sigur, va fi
înregistrată curând)”. Prin urmare, Elfi făcuse
ceva în viață, chiar dacă asociația lui părea să
aibă un ușor iz interlop.

M-am uitat mai atent la pisicuță. Prea ară-
toasă nu era și nici la capitolul igienă corporală
nu stătea prea bine. Era zbârlită rău, și dintr-o
privire am descoperit în blănița ei vreo douăzeci
și două de găuri.

Între timp, ea se instalase comod pe sofa, luând
telecomanda în labe și butonând canalul comer-
cial QVC*. Care tocmai făcea reclamă la un colier
de perle.

* QVC (Quality, Value, Convenience), firmă de tele-
shopping americană, reprezentată din 1996 și în Ger-
mania.

— Îmi iei și mie unul? m-a întreat.

— Nu! am răspuns iute și categoric.

— Atunci vreau o Fanta!

Deschisese deja conserva de arahide aflată pe masă, risipindu-i conținutul pe podea.

— Prinzi și canalul Premiere*?

Nu i-am răspuns. Cum adică, lighioana mă tutuia?! De când ajunsese noi doi prieteni la cataramă?!

Brusc și fără avertisment prealabil, pisica a scos un chiot prelung.

— 96 ole, ole, ole, a început ea să cânte.

Trecuse pe alt canal și urmărea pe NDR** un documentar despre Hannover 96***.

N-aveam de ce să strig *olé*. Fiindcă secvența filmată trebuie să fi avut o vechime de cel puțin douăzeci de ani. Iar autorul golului probabil că ieșise de mult la pensie.

Dar... și eu sunt un fan al echipei Hannover 96!

Așa că pisica mi-a devenit ceva mai simpatică. La o a doua privire, blana nici nu părea să mai fie chiar atât de neîngrijită. Pe chipul ei am deslușit urmele unui zâmbet ștrengăresc.

Am deschis o sticlă de șampanie.

* Premiere e un post de televiziune care oferă la alegere câteva pachete de programe de sport (meciuri în direct) și muzică.

** NDR – Norddeutscher Rundfunk, televiziunea și radiodifuziunea nord-germană, cu sediul la Hamburg.

*** Hannover 96 – club sportiv și cunoscută echipă de fotbal din Hanovra.

Nici nu pocnise bine dopul, că am și golit-o.
Dar mai aveam încă alte șaptesprezece sticle.
Așa că Bozo și cu mine am ținut-o într-o sărbătoare până noaptea târziu.

La un moment dat – să tot fi fost pe la a douăsprezecea sticlă –, la ușă a sunat Incompetentia Becker, care întârziase din cauza unei pene de cauciuc.

Dar n-a stat mult.

Când m-am trezit a doua zi spre ora șase după-amiaza, camionul de mobilă trecuse deja pe la noi.

Acum locuiam amândoi în apartamentul meu.

Chiar dacă îmi imaginasem un picuț altfel povestea cu partenera mea de viață.